

SIMONYI IMRE

SZINDBÁD UTOLSÓ UTAZÁSA

(Krúdy Gyula születésének évfordulóján)

a Postakocsi

csak hajnaltájt volt indulóban

a Nagyúrral

*ám szolgálai
a kevésbeszédű szavak
még alkonyattal előreutaztak
valamely távoli vendégfogadóba*

*ugyanezért:
a jószóra hiába szomjazó borok
már délelőtt óta
ecetesen kedvetlenkedtek a hordókban*

*s harangszóra már a rostélyosok is
rég étvágyukat veszítették
valamint a rozskenyér is
megkeseredve emlékezett a szekrényben*

*saját hajdani józeire –
és estefele már
a komondorok is befelé szűköltek
mintha közeli halál esne a környéken*

*s éjfél után a városi házakban
a máskor megadó asszonyságok is
idegenkedve gombolták be hálókabátjukat*

*kihűlt kezű embereik elől
s hajnal előtt
a mennybolt is egyre elborultabban
tűnődött immár
a dolgok hiábavalósága felett:
hogy egyáltalán érdemes-e megvirradni még –*

*a Postakocsi pedig
hajnalban indult útnak*

*a jegenyék kivont kardú gárdistákként
kétoldalt szemközt meneteltek szépen
a varjak pedig teljes gyászban
tisztelegtek a jegenyéken*

*és valahol
(túl az Ábrándok s Óbuda lankáján)
eleredt akkor az eső méltóságos gyászmuzsikája is*

*(jó kis országos eső
dörmögte a sorsával megbékült kocsis
előbb a rudasnak aztán a nyergesnek)*

*a Nagyúr pedig
lassan hanyatt dőlt lehunyta szemét
úgy álmodott utoljára még a valóságról:*

*az álomról azt
hogy örökre beteljesedett
az életről azt
hogy meghalt mert ez a dolga
s az esőről azt
hogy sírvafakadt Magyarország*